

Znam da ne želiš da čuješ, ali doktor je jedan od njih, moraš mi verovati.— Ona duboko uzdahnu, osećajući kako joj ovaj teret koji je osuđena da nosi polako postaje pretežak.

— Molim te Ana, poslušaj me — Nikola se nagnu preko stola prema njoj, osvrćući se levo i desno po prilično punoj prostoriji za posete — ima još ljudi koji ih vide, nisam jedini.

— Kojih ljudi?— tiho ga upita, ne dižući pogled sa stola — Pacijenata, koji su ovde na lečenju, kao i ti? — zagleda se u njegove oči, ali on skrenu pogled u stranu, ništa ne odgovorivši.

— Trudna sam— prekide ona sumorno ćutanje . Nikola se trznu.

— Već je drugi mesec. Htela sam...nadala sam se da će ti biti bolje pa da ti onda kažem, ali vidim da je sve po starom. Ne uzimaš lekove, očigledno, jer doktor je rekao da će ti od njih biti bolje. —Oči joj postadoše staklaste od suza, ali ona okrenu glavu i zatrepta da bi ih zadržala. Konačno, ponovo se okrenu prema njemu i osmehnu, uloživši krajnji napor u to. — U redu je, biće sve dobro, volim te kao i pre, hoću to da znaš. —

Poseta je uskoro završena. Odlazeći od stola osetila je Nikolin pogled na leđima. Nadala se da je doprla do njega, trebao joj je, više nego ikada.

* * *

Dok je vozila kući, nije mogla da ne misli o svemu što ih je pogodilo u poslednje vreme. Prvo taj kobni udes u kome je Nikola izgubio vid. Tada je mislila da ih je zadesila najgora moguća kazna. Danima je plakala gledajući ga kako udara od stolice i obara sve po kući

pokušavajući da zapamti raspored. Teško se navikavao na novi život, a njoj je, čini se, bilo još teže.

Potom neočekivani poziv od lekara koji ga je lečio. Predložio je eksperimentalnu terapiju matičnim ćelijama koje bi, teoretski, mogle da obnove pokidane očne nerve. Nije želeo da im daje lažnu nadu, rekao je, šanse za uspeh su bile manje od trideset procenata. Ali nisu imali šta da izgube, bar tako su mislili. Nikola je pristao.

Dan kada j ponovo progledao bio je njen najsrećniji u životu. Doktori su bili zapanjeni stepenom regeneracije. Ni najoptimističnije prognoze to nisu predviđale. Oporavio se potpuno.

Ali sreća nije dugo trajala. Uskoro je počeo da se budi u sred noći proganjan užasnim košmarima, a onda jednog dana kada je došao sa posla, rekao joj je tiho kako vidi Sive Ljude. I sada se naježila dok se sećala toga.

„Sive Ljude?“ pitala ga je zabrinuto „Da Sivi.“ ponovio je. Objasnio joj je da oni drugim ljudima izgledaju potpuno isto i njemu su izgledali isto pre ali od nedavno on može da ih vidi onekve kakvi su stvarno. Nisu kao mi, rekao joj je. Nemaju boje, nemaju emocija, nemaju ništa u sebi. Oni su kao roboti od krvi i mesa...

Obrisala je suze, i parkirala auto u dvorište. Dok je ulazila u kuću komšinica preko puta joj mahnu. I ona je Siva, rekao je Nikola onog dana kada je krenuo sa njom u bolnicu.

— Hej Makse, hej dečko, jesi li me poželeo!? — čupavi pas skoči na nju čim je otvorila vrata.

— Hajde, donesi nam novine! — on radosno projuri kraj nje kao da je ceo dan čekao da mu to kaže. Kada je zgrabio urolani papir dugačkim zubima podiže glavu prema ženi koja je stajala preko puta i tiho zareža pa odjuri u kuću.

— Nevaljao pas — reče Ana dok je zatvarala vrata za njim tepajući mu.

Sreća je ipak nije napustila, mislila je dok je posmatrala Nikolu kako se valja sa Maksom po dvorištu. Od kako je pre mesec dan izašao iz bolnice pretvorio je njen svet ponovo u ono lepo mesto koje je i bio pre udesa koji je ona izazvala.

Ponovo je bio onaj stari. Ni jednom nije pomenuo ništa što bi podsetilo na njegovu bolest. Pitala ga je onu večer kada je izašao ali rekao je da se slabo seća ičega od kako pije lekove. Sledeću sedmicu će krenuti na posao. Hteo je još pre sedam dana ali ona je insistirala da sačeka još malo. Volela je kada je u kući ceo dan. Poželela ga je zaista mnogo

Te noći pukao joj je vodenjak. Nikola ju je preneo na rukama u auto pa potom odvezao u bolnicu. Porođaj je potrajao ali nije bilo komplikacija. Sutradan kada se probudila videla ga je kako spava pored nje u uskoj fotelji.

— Hej, kako se osećaš? — upitao ju je čim se probudio.

— Divno, malo umorno ali divno— zaista se tako osećala, dobili su sina.

— Jesi li ga video?

— Ne, čekao sam da se probudiš, hoću da ga vidimo zajedno.— Smestio ju je u kolica i povezao prema prostoriji gde su bebe ležale uredno spakovane u bele pelene i poredane kao u radnji. Oni su stali u hodniku i gledali kroz veliko staklo.

— Onaj dečko tamo, on je naš. — ona pokaza u jednu bebu koja se nije mnogo razlikovala od drugih u prostoriji. Pogleda prema Nikoli ali kada vide njegov izraz na licu ona se zaledi. On je bio bled i zurio je preplašeno u bebu kružeći pogledom po prostoriji.

— Ne, ne, ne,... — ponavljao je.

— Ljubavi šta ti je, plašiš me!?— uspede Ana da prošapće kroz

stegnuto grlo. On se spusti na kolena ispred nje i uze joj šake u svoje.

— Svi su sivi — tiho reče — svi, i naš sin... — ona vrisnu, nije mogla više da podnese. Ljudi se skupiše, dođe doktor i udari joj injekciju za smirenje. Uskoro zaspao.

Kada se probudila videla je Nikolu kako spava u istoj fotelji kao i jutros, on je takođe uzeo svoje tablete, znala je, jer kasnije se slabo sećao svega što se tog dana dogodilo.

Sutradan ona se dobro osećala i bilo je vreme da se krene kući. U dvorištu ih je sačekala njena majka i Maks. Kada je baka izljubila unuka Ana pozva Maksa koji je veselo skakutao oko Nikole.

— Dođi dečko, dođi da upoznaš novog drugara! — pas priđe poslušno ali kada ugleda bebu zastade i tiho zareža pa se okrenu i ode u kuću. Nikola pogleda sivu bebu koju je Ana držala pa krenu za Maksom. Sada je sigurno znao, ipak nije jedini koji ih vidi.